

Raz na jar prišla k Šebestovcom na víkend teta Vilma a Šebestová povedala Machovi, to zas bude, a keď sa Mach spýtal, kto to tá teta Vilma je, začala mu Šebestová vykladať, že teta Vilma je staršia dáma, že má plno priateľiek, s ktorými neustále telefonuje, že bola veľmi bohatá a jazdila po svete, ale že dnes už jazdí len k príbuzným, a keď sa objaví, tatko sa zakaždým prežehná a povie, to nás zase čaká pekný malér.

A keď potom prišiel Mach k Šebestovcom na návštevu, videl tú tetu Vilmu na vlastné oči, mala najmenej deväťdesiat kíľ, behala po byte v nočnej košeli s cigaretou v ústach a hľadala okuliare, pani Šebestová na ňu volala, teta, máš telefón, volá ti tvoja priateľka Irma, a teta s tou priateľkou rapotala a rapotala, pán Šebesta medzitým odišiel do garáže, aby v aute vymenil brzdové doštičky, pani Šebestová šla na tretie poschodie k pani Ticháčkovej po recept na tortu a teta stále rapotala, spomínala na Paríž, kde s tou Irmou boli na výlete, a Mach hovorí, pozri, Šebestová, priniesol som ti slúchadlo, pod' sa niekam hrať, je sobota poobede, nebudeme sedieť doma, a Šebestová povedala, tak dobre, počkaj, ja sa obujem a pôjdeme, a ako tak Mach čakal, kým sa Šebestová obuje, stalo sa niečo strašné, tá teta Vilma povedala, Irma, moment, len čo si zapálím novú cigaretu, a položila slúchadlo, lenže keď sa vrátila a bola stále bez okuliarov, vzala do ruky kúzelné slúchadlo a povedala, kde som to prestala, aha, že by som rada videla ešte raz Paríž z Eiffelovej veže, a sotva to

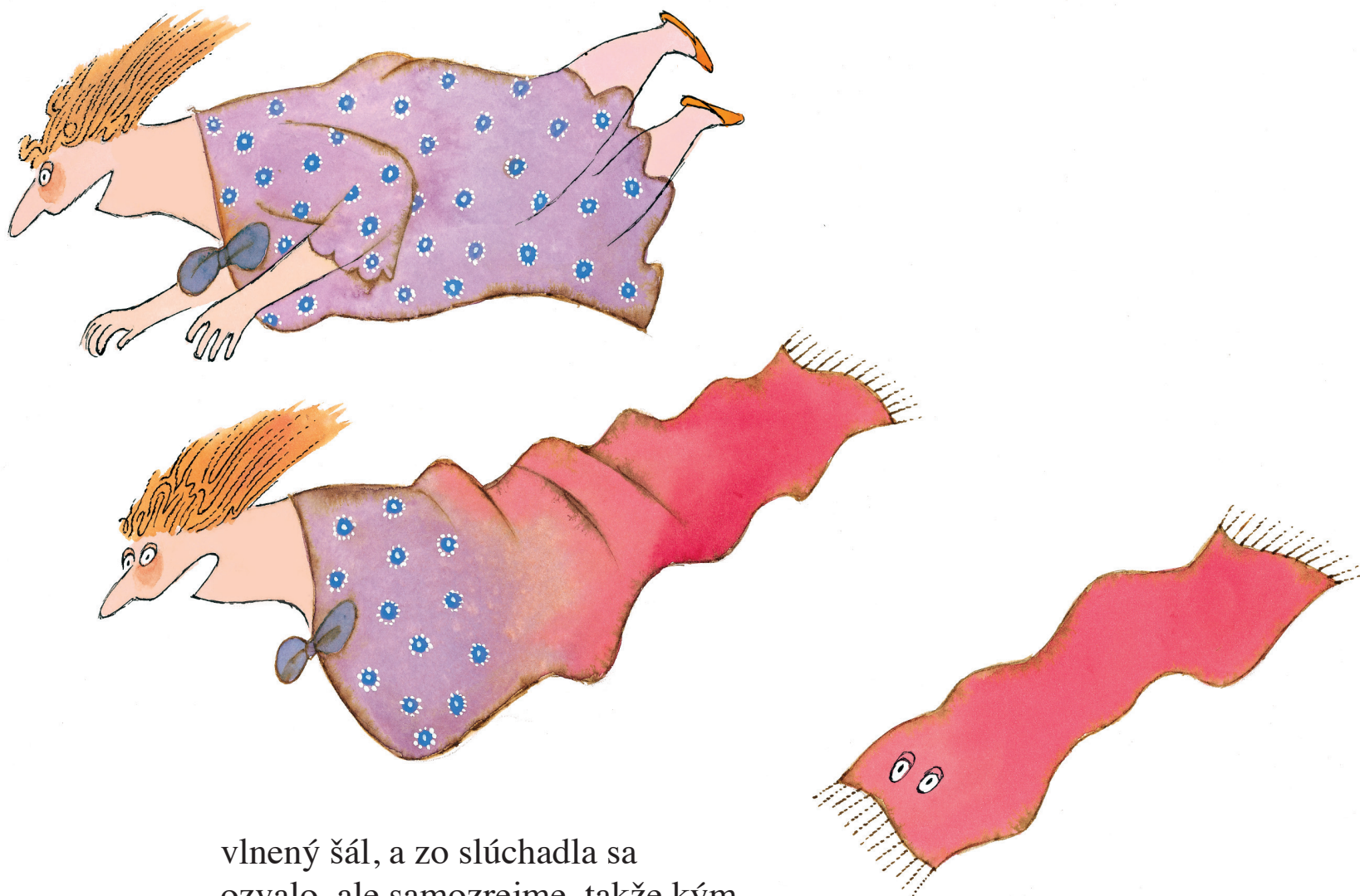

povedala, bola preč. A Mach bežal do predsiene, kde sa Šebestová obúvala, a volal, človeče, Šebestová, sme v strašnej šlamastike, tvoja teta je v Paríži na Eiffelovej veži, a vysvetlil Šebestovej, čo sa stalo, načo sa Šebestová chytila za hlavu a povedala, Mach, už je to tu, malér sa začína, tatko mal pravdu, čo teraz, nemôžeme predsa nechať starú ženu, aby behala po Paríži v nočnej košeli,

musíme sa postarať, aby bola späť, než sa naši vrátia, je ti to dúfam jasné, a Mach povedal, no tak dobre, vieme, kde je, tak po ňu zaletíme, zdvihol odtrhnuté slúchadlo, ktoré teta od l'aku pustila, poprosil, aby boli v Paríži na Eiffelovej veži, a v tom okamihu boli preč aj so slúchadlom.

Na Eiffelovej veži pekne fúkalo, turisti obdivovali mesto a riekou Seinu, ktorá sa leskla v jarnom slnku, len Mach so Šebestovou nemali na nijaké obdivovanie čas, hľadali tetu Vilmu, až Šebestová vyhlásila, pozri, tamto je, a naozaj, teta Vilma stála pri zábradlí, turisti na ňu pozerali, prečo je v nočnej košeli, chudera teta bola bez okuliarov, skoro nič nevidela, a tak sa nakláňala a nakláňala, čo nemala robiť, pretože ako sa tak nakláňala, znenazdajky prepadla a letela dolu, Šebestová vykrikla, Mach, rýchlo, zachráň ju, máš predsa slúchadlo, a Mach povedal do slúchadla, prosím vás, spravte z tety Vilmy

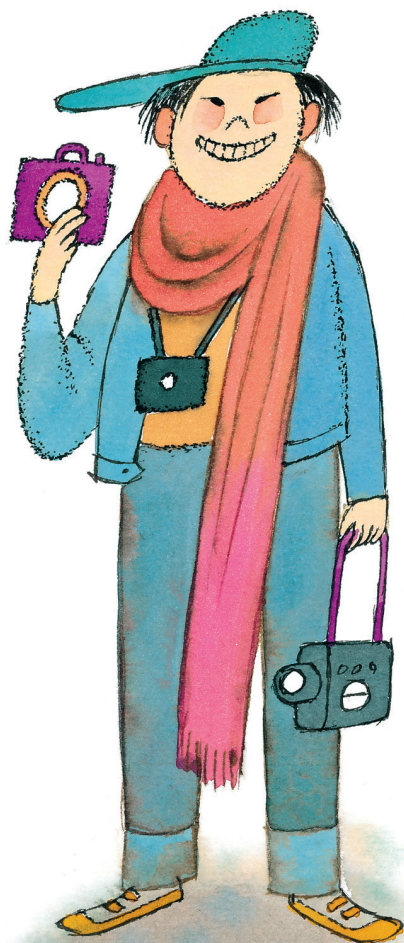

vlnený šál, a zo slúchadla sa ozvalo, ale samozrejme, takže kým teta Vilma dopadla na chodník, bol z nej mäkký vlnený šál a vôbec nič sa jej nestalo.

A Mach so Šebestovou sa ponáhľali dolu, ako najrýchlejšie dokázali, ale predstavte si, dolu žiaden šál neležal, a Mach

Šebestovej povedal, tak a máš po tete, lenže Šebestová povedala, pozri, Mach, tam na toho pána, a Mach sa pozrel a uvidel japonského turistu s fotoaparátom, ako drží v rukách červený šál, ako si ho obzerá a ako si ho uväzuje, pretože naozaj fúkalo, a tak Mach povedal, počúvaj, Šebestová, to môže byť fakt ona, čo ty na to?

A Šebestová povedala, ja si to tiež myslím, lenže vieš, čo sa stane, keď ten šál premeníme na tetu Vilmu, vieš, ako sa

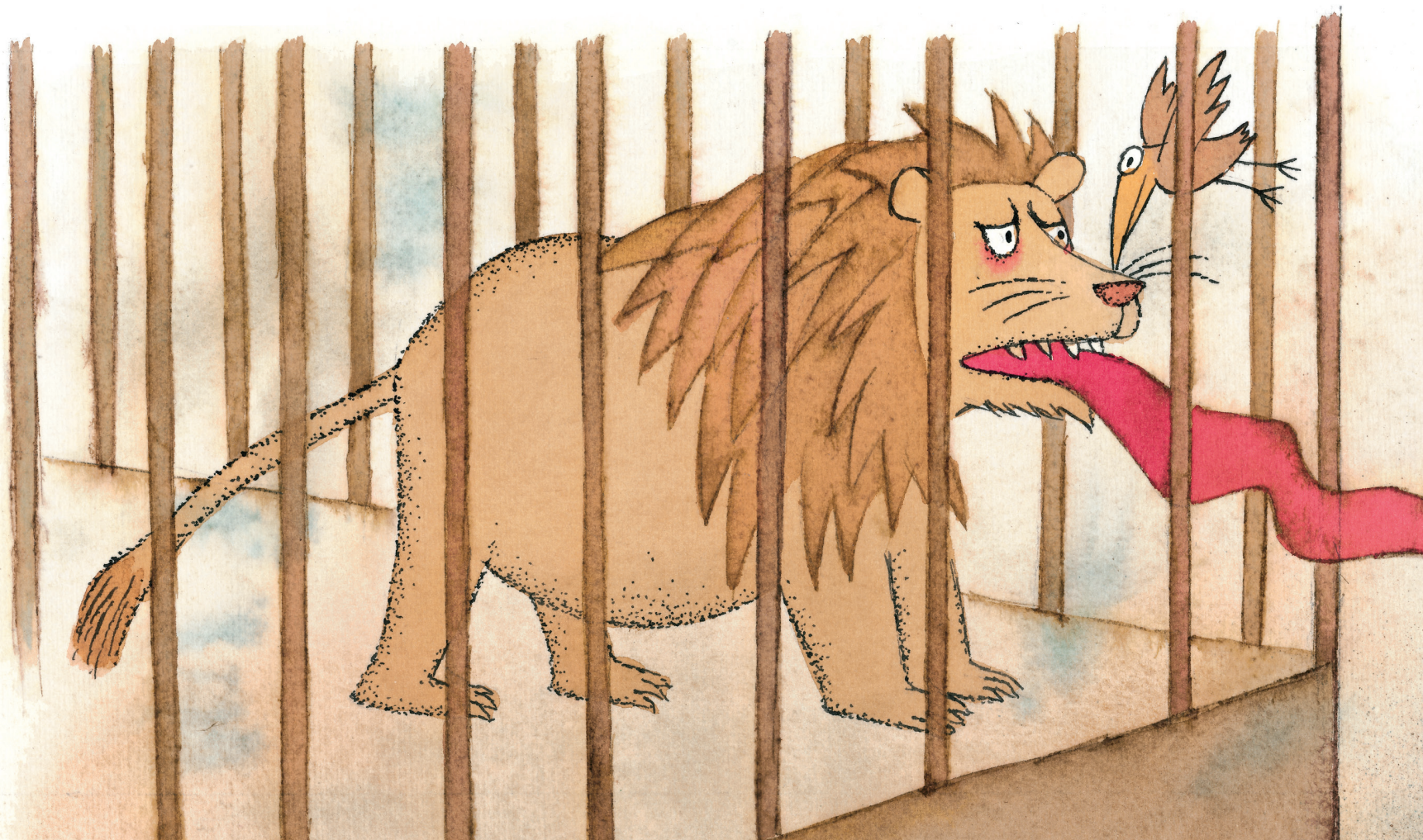

ten malý Japonec zľakne, keď bude mať odrazu tetu Vilmu omotanú okolo krku, a Mach povedal, a vieš, ako sa tomu malému Japoncovi podlomia kolená, veď tá teta má najmenej deväťdesiat kíľ, čo keď tomu chudákovi zlomí väz, musíme skrátka počkať, kým si ten Japonec ten šál niekde zloží.

A tak za tým Japoncom chodili a chodili, boli za ním v Louvri, kde bol v sobotu vstup zadarmo, boli za ním v Luxemburskej záhrade a na veľkých bulvároch a ten

Japonec stále chodil a chodil, Macha a Šebestovú už boleli nohy, ale ten Japonec bol ako čiperka, sem-tam sa zastavil a niečo vyfotografoval, ale odrazu začal mávať na taxík a Mach úplne vyjavený povedal, Šebestová, to je koniec, ja už sotva chodím a teraz by som mal utekať za taxíkom, ale Šebestová povedala, počuj, Mach, nerob paniku a upokoj sa, my za tým taxíkom nepôjdeme ani za ním nepobežíme, my za ním v pohodičke poletíme, a požiadala slúchadlo, aby ich premenilo na vrabce, takže za tým taxíkom leteli a leteli, až doleteli do zoologickej záhrady, lenže tam sa stala tá najstrašnejšia vec, aká sa mohla stať, pretože ako

tak fúkalo, tomu Japoncovi ten vlnený šál normálne uletel, a čo čert nechcel, práve do levej kľietky.

A lev, ktorý nemal čo robiť a príšerne sa nudil, začal ten šál ožúvať, pohodlne si ľahol a žul ten vlnený šál pomaly a rozvážne, aby mu to dlho vydržalo, a Mach so Šebestovou, ktorí boli stále ešte vrabce, si v duchu hovorili, ježkove oči, predsa sa nemôžeme len tak prizerať, ako tú úbohú starú tetu žerie nejaký unudený lev len preto, že nemá čo robiť, a tak sa spolu čvirikaním dohodli a potom do tej kľietky vleteli, Mach sadol levovi rovno na ňufák

a začal d'obat' hlava-nehlava, lev zareval a vyskočil, aby si to s Machom vybavil, čo bolo presne to, na čo čakala Šebestová, ktorá chytila šál do zobáka a ťahala ho z klietky von, uletieť s ním nemohla, pretože šál bol mokrý, uslintaný, vážil najmenej pol kila, skrátka, kým sa lev spamätal, šál bol z klietky preč a kráľ zvierat sa sám

na seba strašne zlostil, že sa nechal okradnúť o tú červenú žuvačku nejakými dvoma vrabcami, a tak zareval znovu, tentoraz ešte silnejšie, až sa návštevníci zoolologickej záhrady začali zbíhať, čo sa to deje, lenže medzitým už Šebestová trikrát pípla, čo bolo znamenie dohodnuté so slúchadlom, a odrazu boli s Machom aj s tým šálom preč.